

NADAL

“El Nadal es porta dins i es comparteix, o no és Nadal”

DAVID BUENO

PROFESSOR I INVESTIGADOR DE GENÈTICA A LA UB
I DIVULGADOR DE LA CIÈNCIA

Un formigueig m'immobilitza les mans, exsangües. Ho tinc davant meu, però no sé dir ni de quin color és. La panxa se m'ha fet tan petita que la llum la deu poder travessar, translúcida. La il·lusió és tan gran, tan immensa, que el sentiment d'unió amb els meus pares i els meus avis és total. Canto nadales sense adonar-me'n posseït per una emoció que, malgrat que ara sé que s'origina íntegrament al cervell, sembla que ho amari tot, que ens agermani més enllà dels lligams familiars, les paraules i les tonades. És Nadal, si més no és el Nadal que recordo de quan era petit. Han passat els anys, tants, que fins i tot els meus fills s'han fet grans, exultants d'una adolescència desbordant i abassegadora. Tanmateix, un formigueig em continua immobilitzant les mans. Els tinc davant meu, i els observo amb tanta tendresa que una simple papallona com les que noto dins la panxa em podria fer caure. La il·lusió és tan colossal que el sentiment d'unió amb els meus fills, la meva dona i els meus pares continua sent total. Enyorem els avis. Aquest és el Nadal que jo recordo, però no em cal fer cap esforç per evocar-lo. Malgrat que a vegades pugui semblar que se'ns escapa i s'esllangueix, continua reviscolant cada any. El Nadal es porta dins i es comparteix, o no és Nadal.

